

[Phiên Ngoại] Cận Sắc Như Thương

Contents

[Phiên Ngoại] Cận Sắc Như Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8

[Phiên Ngoại] Cận Sắc Như Thương

Giới thiệu

Ánh trăng thành Minh Nguyệt kỳ thực không sáng tỏ. Quầng sáng nhạt nhòa, mông lung mờ ảo. Ma

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phiên-ngoại-can-sac-nhu-thuong>

1. Chương 1

Ánh trăng thành Minh Nguyệt kỳ thực không sáng tỏ.

Quầng sáng nhạt nhòa, mông lung mờ ảo.

Mang theo hơi lạnh nhu nhuyến mà chảy trên da thịt.

Tịch mạch cứ như thế mà ngấm vào xương tủy.

Mi nhân vô dạng. Tịch mạch chưa tan.

Tiêu Yến khẽ cười. Ánh trăng đọng nơi khóe môi, thanh thanh ưu thương.

Ngẩng đầu ngắm trăng.

Trăng của ai, đau cắt côi lòng.

Ai của ai, tóc ướt sương trong.

Sơ ngộ Phượng Trường Ca năm ấy, Tiêu Yến mười tám tuổi.

Là độ tuổi niên thiếu phong lưu. Ninh Vương khi đó nhiệt huyết cuộn cuộn, sáng khoải bước giang hồ, tiêu điều thiên nhai.

Bạch y như tuyết. Trường kiếm như ca.

Tiêu Yến cười ngựa đi trong gió xuân.

Ven đường có rừng lê. Hoa mới nở, đóa đóa dải dải, trắng ngần như tuyết.

Tiêu Yến nhướn mày, mỉm cười ngâm nga:

“Vân măn y thường nguyệt măn thân. Khinh doanh quy bộ quá lưu trần.”

(Xiêm áo lả lướt như mây, ánh trăng soi khắp thân thể. Bước đi đẹp nhẹ nhàng như gió cuốn bụi bay.)[*]

Lúc đó, có một người thúc ngựa phi vọt qua, gấp rút như bị đuổi theo.

Nhưng nghe được tiếng y, người trên ngựa không cầm được quay lại nhìn một lần.

Rồi cười với y.

2. Chương 2

Nhiều năm về sau, tuyết lê vẫn nở rộ khắp trời.

Phượng Trường Ca gỡ bông hoa lê vương trên mái tóc Tiêu Yến, cười nói, ta nhớ rõ một năm, người đứng dưới tán lê hoa mỉm cười. Ta chỉ nhìn thoáng qua nhưng liền xác định, nhất định phải kết bằng hữu với người này.

Tiêu Yến nở nụ cười. Tiểu ý thanh nhã lưu nơi chân mày.

Chỉ một lần thoáng nhìn, ta phải đối mặt với nhiều đảo điên sau đó. Thoáng gặp gỡ này, ta thà không xảy ra.

Phượng Trường Ca đặt tay lên vai y, cười, nếu không có điên đảo, quan hệ giữa chúng ta đâu được tốt như ngày hôm nay, cho nên, lần thoáng gặp ấy, người không thể không muốn.

Tâm run. Tâm động. Tâm không yên.

Đúng vậy, không thể không muốn.

Ta thể nào cam lòng, không nên.

Phượng Trường Ca gặp rắc rối, bị truy sát.

Khi Tiêu Yến gặp lại hắn, hắn đang bị vây đánh.

Dù địch đông, dù trên vai đã có vài vết thương, dáng người hắn vẫn hiên ngang, trường kiếm vẫn múa chảy trôi.

Trong mắt tràn đầy tiểu ý.

Đó chính là thần thái phi dương.

Tiêu Yến chợt nhớ đến rừng hoa lê, một ngựa, một người, một nụ cười.
Vì thế Tiêu Yến rút kiếm, huy kiếm.
Y nghĩ nên giúp hân, vì nụ cười đó.

3. Chương 3

Về sau của về sau, Phượng Trường Ca hỏi, vì sao lần đó lại giúp ta?
Tiêu Yến lắc đầu, ta không biết.
Phượng Trường Ca chớp chớp mắt, chẳng lẽ ngươi đối với ta nhất kiến chung tình?
Tiêu Yến mỉm cười, chắc là thế.
Sau đó, hai người tương thức, tương tri.
Rồi cùng tiêu du. Rồi tâm ý tương thông.
Quãng thời gian niên thiếu khinh cuồng, hân và y, khoái ý ân cừ, túng tình giang hồ.
Tuy cũng có lúc gian nan hiểm nguy nhưng hai người đồng tâm, hào khí chưa từng phai nhạt.
Quãng thời gian ấy trở thành ấn ký khắc sâu nhất trong ký ức cả hai.
Tâm ý nộ mã. Ý khí thiếu niên.
Ai nhớ, kiếm chỉ trời cao.
Ai nhớ, tháng ngày như mộng.
.

4. Chương 4

Năm Tiêu Yến hai mươi tuổi, Phượng Trường Ca thành thân.
Ngày xuân trăm hoa nở. Lê hoa rơi như tuyết.
Trong gió xuân, Phượng Trường Ca nghênh thú nữ tử gọi Ly Tuyết.
Nữ nhân mỹ lệ nhu mì, mi nhân như họa, ôn uyển như thủy.
Mi gian có một nốt ruồi son, đỏ như một giọt huyết lệ.
Tiêu Yến đứng phía sau đoàn người, lẳng lặng nhìn. Cái ngày đỏ rực rỡ đó, mắt như có kim châm.
Trầm tĩnh nhớ lại, người ấy cười nói với y, ta thật vất vả mới tìm được một nữ tử hợp ý. Ngươi đừng tranh với ta, ta tranh không nổi với ngươi.
Bật cười.
Ta có thể tranh với ngươi sao?
Người mà ta muốn tranh, ta phải tranh thế nào mới được?
Pháo nổ đi đừng, Tiêu Yến yên lặng rời đi.

Bóng hình cô đơn ảm đạm dưới một trời lê hoa như tuyết.

Ai không biết, xuân phong xuy mộng.

Ai không biết, tuyết sắc như thương.

(Ai không biết, gió xuân thổi tan giấc mộng. Ai không biết, ánh tuyết như bi thương.)

Một năm sau, nhi tử Phụng Trường Ca chào đời.

Cùng lúc đó, Ly Tuyết vì sinh khó mà qua đời.

Nhận được tin tức, Tiêu Yến vội vã đến, nhìn thấy Phụng Trường Ca ánh mắt thất thần, gương mặt tiều tụy.

Tiêu Yến lặng im đi qua, đón lấy bọc chăn trong lòng hân.

Trong chăn ấp một anh nhi nho nhỏ.

Tiêu Yến khẽ hỏi, nó tên gì?

Phụng Trường Ca lắc đầu, còn chưa có tên. Suy nghĩ một chút rồi nói, không bằng người đặt tên cho nó đi.

Tiêu Yến giật mình, hài tử của người, sao có thể để ta đặt tên?

Phụng Trường Ca cười, dù sắc mặt tiều tụy, nhưng nụ cười đó vô cùng rạng rỡ.

Tại sao người không thể đặt tên cho nó? Phải biết rằng, hài tử của ta cũng là hài tử của người. Hân nói.

5. Chương 5

Tiêu Yến đặt tên hài tử là Nhã Hề.

Phụng Nhã Hề.

Về sau của về sau, Nhã Hề từng níu tay áo Tiêu Yến hỏi, tại sao phụ vương đặt tên con là Nhã Hề?

Tiêu Yến hôn má nó nói, phụ vương cũng không biết vì sao lại đặt tên con là Nhã Hề, chỉ cảm thấy tên này nghe rất hay.

Đúng thế, nghe rất hay.

Đúng thế, không biết.

Lần đầu tiên Tiêu Yến hôn Phụng Trường Ca là vào một đêm mưa.

Không trăng, không sao, một đêm mưa phùn lất phất.

Đầu tối hôm ấy, Tiêu Yến đối ẩm cùng Phụng Trường Ca.

Nửa đêm hôm ấy, Tiêu Yến dìu hân vào giường.

Nhìn sắc môi hồng nhạt, ma đưa lối quỷ dẫn đường liền hôn xuống.

Phụng Trường Ca bỗng nhiên mở bừng mắt.

Rồi trở mình ôm Tiêu Yến vào lòng.

Quá nửa đêm hôm ấy, mưa vẫn rơi không ngừng.

Rả rích rả rích, như ai khẽ ngâm nga.

Mà cũng như ai nỉ non khóc.

Sau khi Phượng Trường Ca thanh tỉnh, nói với Tiêu Yến ba chữ:

“Xin thứ lỗi.”

Tiêu Yến lặng im mỉm cười, nói:

“Không sao.”

Tiêu Yến biết, Phượng Trường Ca bắt đầu trốn tránh mình.

Bằng hữu thân thiết gặp gỡ thường ngày từ từ trở thành rất lâu rất lâu mới có thể gặp.

Mỗi lần gặp, đều là Tiêu Yến chủ động tìm hân.

Tiêu Yến giả vờ như không có chuyện lạ, giả vờ thân thiết như cũ, giả vờ cái gì cũng không biết, giả vờ cái gì cũng không có.

Mà kỳ thực, đã có thì không còn giống như trước kia.

Phượng Trường Ca không còn tùy ý thân mật với y như ngày trước.

Phượng Trường Ca không cùng y vô thoại bất đàm như ngày trước.

Phượng Trường Ca nhìn y bây giờ, nhãn thần hoài nghi.

Phượng Trường Ca khi ở bên cạnh y, bắt đầu trở nên gượng gạo.

Tiêu Yến cái gì cũng không nói.

Y chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Giống như thế trước đây.

Tựa lúc bắt đầu, như thế.

Sau này, tiểu Nhã Hề dần dần lớn lên.

Sẽ nói chuyện.

Chỉ là không biết vì sao, mỗi lần thấy Tiêu Yến, hài tử đều lú lú rú rú gọi cha.

Tiêu Yến rất ngượng, lần nào cũng dạy, nhưng không thành.

Đến khi tiểu Nhã Hề lớn thêm được một chút, bắt đầu đặt câu hỏi.

Khi Tiêu Yến dạy tiểu Nhã Hề không gọi mình là cha nữa, hài tử nghiêng đầu hỏi, không gọi cha nữa? Vậy cha hài tử muốn hài tử gọi cha là gì?

Câu hỏi của hài tử vốn không có lí luận, Tiêu Yến cũng trả lời theo, cha hài tử muốn hài tử gọi cha là phụ vương.

Tiểu Nhã Hề gật gật đầu, nói, nga, vậy tiểu Nhã Hề gọi cha là phụ vương.

Sau đó, tiểu Nhã Hề nói với nhóm tiểu bằng hữu, không có mẹ là thế nào? Nhưng ta có cha, còn có phụ vương, các người chắc chắn thua ta!

Dù là thế nhưng Tiêu Yến nhất quyết không cho tiểu Nhã Hề gọi mình như vậy.

Y lần nào cũng dạy, Nhã Hề, gọi thúc thúc.

Hài tử thập phần bướng bỉnh, không nghe lời y, vẫn nhất nhất gọi y là phụ vương.

Phụ vương. Phụ vương. Cha. Phụ vương.

Chẳng biết vì sao, Tiêu Yến bỗng tức giận.

Lần đầu tiên trong đời, Tiêu Yến nghiêm mặt với hài tử y vô cùng yêu thương.

Hài tử được y ôn nhu cưng chiều từ trước đến nay chưa từng thấy y nghiêm lệ, dĩ nhiên sợ đến khóc òa.

Khóc nói, phụ vương đại hoại đản, con không thích phụ vương nữa!

Rồi khóc chạy đi mất.

Tiêu Yến sững sốt, muốn đuổi theo, chuyển quá thân thể, nhưng lại dừng lại.

Phượng Trường Ca đứng cách không xa đó, im lặng nhìn y.

Ánh mắt sâu thăm y không hiểu được.

.

6. Chương 6

Phượng Trường Ca thay đổi.

Kỳ thực cũng không phải là thay đổi, mà là khôi phục đáng vẻ trước kia.

Hắn không trốn tránh Tiêu Yến, thậm chí còn chủ động tìm Tiêu Yến.

Lâu lắm rồi tại Ninh Vương phủ, quy ý (ý đi về) dường như không còn nữa.

Như ngày xưa thân mật với Tiêu Yến, không chút cố kỵ kéo tay Tiêu Yến, ôm thắt lưng Tiêu Yến.

Tiêu Yến nhú mày, giả vờ không biết.

Hứng khởi liền lôi Tiêu Yến đi so kiếm, nửa đêm thường chạy đến giường Tiêu Yến, ôm Tiêu Yến ngủ khoèo.

Tiêu Yến đẩy, kéo, nhéo, bất luận kiểu gì hắn cũng không tỉnh.

Cứ như con bạch tuộc ôm chặt cứng Tiêu Yến.

Ninh Vương điện hạ không gì không làm được đành cười khổ.

Sau đó đầu hàng.

Sau đó mặc kệ.

Sau đó thành nếp.

Sau đó bình an.

Nắng chiều lưa thưa.

Tiêu Yến ngồi dưới tàng cây trong hoa viên, tay cầm quyển sách.

Ánh nắng uể oải, chớp mắt nghỉ ngơi.

Ấm áp bỗng nhiên tiêu thất, tựa như có bóng râm ngay trước mặt.

Tiêu Yến không mở mắt.

Y cảm thấy ấn đường ấm mềm.

Đôi môi ôn nhuận. Nụ hôn mềm mại.

Tiêu Yến cả kinh, mở choàng mắt.

Đối diện chính là ánh mắt ngạc nhiên của Phượng Trường Ca.

Tiêu Yến bình tĩnh trở lại, Phượng Trường Ca có chút xấu hổ, sau lại tự dưng giận dữ.

Đường đường là một nam nhân thập phần tuấn lãng mà bữu môi như tiểu hài tử.

Gì... gì chứ? Trước kia cùng ngao du giang hồ, ngay cả môi người ta cũng đã hôn rồi, giờ hôn lên trán một chút đâu có sao?

Tiêu Yến lẳng lặng nhìn hắn, đôi mày khê chau.

Nhìn y nhíu mày, Phượng Trường Ca cảm thấy không hài lòng.

Song dưới ánh mắt trong trẻo của y, hắn nói không nên lời.

Thế này, làm sao bây giờ đây?

Không muốn y nói, càng không muốn bị y nhìn.

Thế nên khuyên thân một cái, hôn lên môi Tiêu Yến.

Khi Phượng Trường Ca hốt hốt hoảng hoảng đi mất, Tiêu Yến vẫn ngẩn người ra đấy.

Lại chau mày, chính là có điều suy nghĩ.

Tiểu Nhã Hề ngoan ngoãn chạy đến ôm y, hỏi, thúc thúc, tại sao hôn cha?

Tiêu Yến sững sốt, lắc đầu mỉm cười, Nhã Hề nói không đúng rồi, rõ ràng cha người hôn thúc thúc.

Lời vừa nói ra, chẳng biết tại sao giật mình.

Tiểu Nhã Hề phân tích, môi cha hôn môi thúc thúc, đương nhiên môi thúc thúc cũng hôn môi cha!

Ninh Vương điện hạ trước giờ luôn ung dung tự tại dĩ nhiên bị một câu nói của tiểu hài tử làm ghen lời.

Tiểu Nhã Hề chớp đôi mắt to, hỏi, tại sao lại hôn môi? Bình thường cha đều thích hôn má con nha.

Tiêu Yến ngẩn ra, không tự chủ nói, hôn môi có nghĩa là thích.

Tiểu Nhã Hề gật đầu, tựa như đã thông suốt, a, con đã hiểu.

Sau đó kiễng chân, vươn cánh tay nhỏ mũm mĩm ôm lấy cổ Tiêu Yến, đem đôi môi phấn nộn hôn cái chóc lên môi Tiêu Yến.

Nhã Hề rất thích thúc thúc nên cũng muốn hôn!

7. Chương 7

Rồi sau đó, biên cảnh Đông Thương phát sinh chiến sự, Phượng Trường Ca không thể không ly khai.

Trước khi đi, Phượng Trường Ca nói đùa, nếu ta chiến tử sa trường, Nhã Hề phó thác cho người.

Dù tâm can chấn động nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười, nhi tử của người, tự khắc người nhà người sẽ lo, sao có thể phó thác cho ta?

Phượng Trường Ca trừng mắt, nhi tử của ta cũng chính là nhi tử của người, không giao cho người thì giao cho ai?

Thế sự vô thường.

Vốn chỉ là một câu nói đùa, ai ngờ, một lời thành sấm.

Phượng Trường Ca trọng thương trên chiến trường, không chữa trị, một ngày sau thân vong.

Tiêu Yến hay tin, nhốt mình trong phòng tròn một ngày một đêm.

Sau đó đến Đông Thương, chạy tới nhà Phượng Trường Ca.

Phượng Trường Ca chỉ có một ca ca, nhưng đã xa nhà hơn mười năm. Tiêu Yến đến vì tiểu Nhã Hề.

Chỉ là tiểu hài tử trong lòng gọi y một tiếng phụ vương thì có chút kinh ngạc.

Hỏi, tiểu Nhã Hề đáp, bởi vì cha nói, khi gặp lại thúc thúc, Nhã Hề không được gọi là thúc thúc nữa, phải gọi là phụ vương. Cha nói, Nhã Hề là hài tử của cha và phụ vương, chờ cha đánh giặc trở về sẽ dẫn Nhã Hề đến sống cùng phụ vương.

Tiêu Yến sững sờ, bế tiểu hài tử ôm chặt vào lòng.

Gục đầu trên bờ vai nhỏ.

Hài tử nhu thuận dường như hiểu được, ngoan ngoãn yên lặng.

Được một hồi, nho nhỏ nói:

“Phụ vương, người đừng khóc. Cha nói phải làm một hài tử dũng cảm.”

...

Đang nghĩ gì thế? Thanh âm trầm thấp cất lên, cắt đứt dòng hồi ức.

Tiêu Yến quay đầu, đạm nhiên nói, đang nghĩ khi nào người mới đem Nhã Hề trả lại cho ta.

.

8. Chương 8

Phượng Cửu Thiên cười, Nhã Hề là chất tử của ta, Trường Ca không còn, ta tất nhiên phải thay hấn chiếu cố. Đứa nhỏ ấy thiên phú rất tốt, ta muốn nó tiếp nhận vị trí thành chủ, sao có thể trả lại cho người?

Tiêu Yến tĩnh tĩnh nói, chức thành chủ này đáng lẽ phải truyền cho con người, cố gì nhất định phải là Nhã Hề?

Phượng Cửu Thiên cười, dưới ánh trăng, đôi mắt phượng lưu quang mệnh mang.

Ta thích một nam nhân, làm sao có thể có con?

Ánh trăng thành Minh Nguyệt, kỳ thực không sáng tỏ.

Quầng sáng nhạt nhòa, mờ lung mờ ảo.

Bóng người mờ sương khói.

Thanh âm rơi mơ hồ.

Ngỡ như nghe tiếng ai:

Người còn dám nói ta giúp người đoạt Minh Nguyệt thành thì sẽ không nhân cơ hội tổn hại thế lực của Minh Nguyệt thành ta...

Thực ra người cần gì phải vất vả thế? Dù gì người cũng sẽ trở thành thành chủ phụ nhân sớm thôi. Minh Nguyệt thành còn chưa phải của người...

Nếu người không muốn, ta có thể làm Ninh Vương phi...

Nghe nói người đợi Trường Ca năm năm, ha ha, khéo làm sao đúng ngày hôm nay ta đã chờ người năm năm lẻ một ngày...

Gió đêm vi vu, lướt qua trăng sáng.

Mang theo hơi lạnh nhu nhuyến mà chảy trên da thịt.

Lũ lũ lưu ảnh, phảng phất trước tiên.

Một người khẽ cười, ánh trăng đọng đầy đáy mắt.

Chuyển choáng như say.

Ngẩng đầu, ngắm trăng.

Ai của ai, hồ ảo si cuồng

Trăng của ai, thiên hoang địa lão.

[*] trích trong bài thơ Tặng ca nhân Quách Uyển của Ân Nghiêu Phiên

◁ | ▷

◁Bản dịch của Nguyễn Minh▷

Xiêm áo như mây, trăng chiếu thân

Bước đi như gió cuốn hồng trần

Năm canh vô hạn điều ưng ý

Luôn sợ không còn thêm một xuân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phien-ngoai-can-sac-nhu-thuong>